

Sygnatura akt VIII C 1955/16

WYROK ZAOCZNY

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 8 grudnia 2016 roku

Sąd Rejonowy dla Łodzi - Widzewa w Łodzi VIII Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący S.S.R. Małgorzata Sosińska-Halbina

Protokolant sekr. sąd. Kamila Zientalak

po rozpoznaniu w dniu 8 grudnia 2016 roku w Łodzi

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) Wierzytelności Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego w W.

przeciwko M. K.

o zapłatę

oddala powództwo.

Sygn. akt VIII C 1955/16

UZASADNIENIE

W dniu 13 kwietnia 2016 roku powód (...) Wierzytelności Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą w W., reprezentowany przez pełnomocnika będącego radcą prawnym, wytoczył przeciwko pozwanemu M. K. w elektronicznym postępowaniu upominawczym powództwo o zapłatę kwoty 1.363,66 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty a także wniósł o zasądzenie zwrotu kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu powód podniósł, że dochodzona pozwem wierzytelność wynika z braku zapłaty przez pozwanego kwoty z tytułu zawartej w dniu 24 lipca 2008 roku z pierwotnym wierzycielem (...) Bank S.A. umowy bankowej o kartę kredytową. Umowa ta została wypowiedziana przez pierwotnego wierzyciela z uwagi na naruszenie jej postanowień przez pozwanego, w części dotyczącej warunków spłaty. Następnie pierwotny wierzyciel wystawił bankowy tytuł egzekucyjny, który po opatrzeniu go klauzulą wykonalności stał się podstawą wszczęcia postępowania egzekucyjnego, które jednak nie doprowadziło do skutecznego wyegzekwowania całości należności stwierdzonej bankowym tytułem egzekucyjnym. W dniu 4 marca 2015 roku na podstawie zawartej umowy o przelew wierzytelności, powód przejął prawa do wierzytelności wobec pozwanej z tytułu umowy bankowej.

(pozew k. 2v-5v)

W dniu 27 kwietnia 2016 roku Sąd Rejonowy Lublin-Zachód w Lublinie stwierdził w sprawie brak podstaw do wydania nakazu zapłaty w elektronicznym postępowaniu upominawczym, zaś sprawa została przekazana do rozpoznania tutejszemu Sądowi.

(postanowienie k. 6)

Po przekazaniu sprawy z elektronicznego postępowania upominawczego powód uzupełnił braki pozwu i podtrzymał powództwo w całości.

(pozew k. 8-13)

Na rozprawie w dniu 8 grudnia 2016 roku w imieniu powoda jego pełnomocnik nie stawił się – został prawidłowo zawiadomiony o terminie rozprawy. Pozwany nie stawił się na termin rozprawy, pomimo prawidłowego wezwania, nie żądał przeprowadzenia rozprawy w swej nieobecności, nie złożył w sprawie żadnych wyjaśnień, w tym odpowiedzi na pozew. W związku z powyższym Sąd wydał wyrok zaoczny.

(protokół rozprawy k. 63)

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 16 lipca 2008 roku pozwany M. K. zawarł z (...) Bank Spółką Akcyjną w K. (KRS (...)) umowę o kartę kredytową, na mocy której, bank zobowiązał się do wydania na wniosek kredytobiorcy kart kredytowych uprawniających do korzystania z przyznanego limitu karty, a także do obsługi i rozliczania operacji dokonanych przy użyciu karty kredytowej wydanej posiadaczowi, natomiast pozwany zobowiązał się do zapłaty swoich zobowiązań wynikających z wykonanych operacji wraz z należnymi bankowi opłatami i prowizjami wynikającymi z powyższej umowy. Strony umowy uzgodniły ponadto, że przyznany limit ma charakter odnawialny, a także, że pozwany zobowiązuje się do dokonywania wpłat na wskazany rachunek w wysokości kwoty minimalnej nie później niż we wskazanym na wyciągu terminie spłaty.

W dniu 8 czerwca 2009 roku pierwotny wierzyciel sporządził oświadczenie o wypowiedzeniu umowy o kartę kredytową, wskazując że dotyczy ono umowy kredytowej nr (...). Łączne zadłużenie zostało oznaczone na kwotę 229,26 zł. Następnie w dniu 16 listopada 2010 roku (...) Bank Spółka Akcyjna w W. (KRS (...)) wystawił przeciwko pozwanemu bankowy tytuł egzekucyjny, wskazując w jego treści, że dotyczy on zadłużenia wynikającego z umowy o kartę kredytową (...) Banku Spółki Akcyjnej z dnia 16 lipca 2008 roku. Jednocześnie wskazano, że na dzień wystawienia tytułu, zadłużenie wynosi 819,02 zł.

(kserokopia umowy o kartę kredytową k. 20-21, kserokopia oświadczenia o wypowiedzeniu umowy k. 22, kserokopia bankowego tytułu egzekucyjnego k. 23, okoliczności bezsporne)

W dniu 26 lutego 2015 roku (...) Bank S.A. w W. jako komandytariusz wniósł aportem wkład niepieniężny na rzecz Spółki (...) Sp. z o.o. sp. k. w W., w postaci wierzytelności, szczegółowo wymienionych w załączniku do aktu notarialnego.

W dniu 26 lutego 2015 roku (...) Bank S.A. w W. zawarł z (...) Spółką z ograniczoną odpowiedzialnością SKA w W. umowę przeniesienia praw i obowiązków komandytariusza w Spółce, na mocy której (...) Sp. z o.o. SKA nabyła ogół praw i obowiązków komandytariusza w spółce (...) Sp. z o.o. Sp. K.

W dniu 4 marca 2015 roku (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością Spółka (...) w W. zawarła z powodem (...) Wierzytelności Niestandardowym Sekurytyzacyjnym Funduszem Inwestycyjnym Zamkniętym z siedzibą w W. umowę o przelew wierzytelności wyszczególnionych w wykazie wierzytelności.

W wyciągu z elektronicznego załącznika do umowy sprzedaży wierzytelności pomiędzy (...) Bank S.A. a (...) Wierzytelności Niestandardowym Sekurytyzacyjnym Funduszem Inwestycyjnym Zamkniętym z dnia 4 marca 2015 roku wskazano, że zadłużenie pozwanego M. K. z tytułu umowy o kartę kredytową z dnia 24 lipca 2008 roku wynosi łącznie 1.231,50 zł.

(kserokopia umowy z dnia 4 marca 2015 roku k. 28-30v, kserokopia aktu notarialnego z dnia 26 lutego 2015 roku k. 28-30v, kserokopia umowy przeniesienia praw i obowiązków komandytariusza k. 31-33, kserokopia wypisu aktu

notarialnego Rep. A nr (...) z dnia 4 marca 2015 roku k. 37-40v, kserokopia załącznika k. 15, kserokopia załącznika k. 16, okoliczności bezsporne)

W dniu 10 marca 2015 roku sporządzono pismo zawierające informację dla pozwanego o przeniesieniu przysługującej (...) Bank Spółce Akcyjnej wierzytelności wobec pozwanej na rzecz (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością Spółki komandytowej z siedzibą w W..

(kserokopia pisma k. 18, okoliczności bezsporne)

W dniu 13 kwietnia 2016 roku powód sporządził wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego, w którym wskazano, że na podstawie swych ksiąg rachunkowych, Fundusz oświadcza, że w dniu 4 marca 2015 roku nabył od (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością Spółki (...) w W. wymagalną wierzytelność, wniesioną do spółki w dniu 4 marca 2015 roku w ramach zwrotu wkładu niepieniężnego wniesionego pierwotnie jako wkład niepieniężny w dniu 26 lutego 2015 roku do (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością Spółki komandytowej przez (...) Bank Spółkę Akcyjną w W. oraz, że na dzień sporządzenia wyciągu w księgach tych widnieje wierzytelność wobec dłużnika M. K.. Powód wskazał, że wysokość zobowiązania dłużnika, według stanu na dzień wystawienia niniejszego wyciągu, wynosiła łącznie 1363,66 zł.

(kserokopia wyciągu z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego k. 14, okoliczności bezsporne)

Do dnia wyrokowania pozwany nie uregulował zadłużenia dochodzonego przedmiotowym powództwem.

(okoliczność bezsporna)

Opisany stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie znajdujących się w sprawie dokumentów, których prawidłowość i rzetelność sporządzenia nie budziła wątpliwości, nie była również kwestionowana przez strony postępowania.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Powództwo nie zasługuje na uwzględnienie.

W niniejszej sprawie bezspornym było, iż pozwany zawarł z (...) Bank Spółką Akcyjną umowę o kartę kredytową. Jednakże powód nie wykazał ani w jakiej wysokości owa wierzytelność mu przysługiwała ani wreszcie, czy w ogóle pozwany był zobowiązany do uiszczenia kwoty, a zatem w ocenie Sądu, strona powodowa nie udowodniła samego żądania pozwu.

Uzasadniając roszczenie powód przedstawił wyłącznie umowę o kartę kredytową z dnia 16 lipca 2008 roku, która jednak ma bardzo ogólnikowy charakter, w szczególności nie wskazuje kwoty udzielonego limitu kredytowego, jak również wysokości należnych bankowi odsetek, opłat oraz prowizji, odwołując się w tym zakresie do załącznika nr 1, który to dokument nie został przez powoda załączony. Co więcej, umowa ta nie została oznaczona żadnym numerem, co w istocie wyklucza weryfikację, czy złożone przez powoda dokumenty w postaci kserokopii: bankowego tytułu egzekucyjnego, postanowienia o nadaniu klauzuli wykonalności oraz wniosku egzekucyjnego, mają swoje źródło w umowie podpisanej przez pozwanego a przedłożonej do akt sprawy przez stronę powodową. Ponadto należy zauważyć, iż w treści pozwu strona powodowa konsekwentnie powołuje się na umowę, mającą stanowić podstawę dochodzonych roszczeń, zawartą w dniu 24 lipca 2008 roku. Data ta jest także wskazywana na załącznikach do umów przenoszących wierzytelności między poszczególnymi podmiotami, stanowiącymi wykaz przekazywanych wierzytelności. Natomiast dokument umowy o kartę kredytową, załączony przez powoda do akt sprawy, opiewa na datę 16 lipca 2008 roku. W ocenie Sądu nawet gdyby hipotetycznie założyć, że umowa podpisana przez pozwanego jest umową, o której mowa w w/w dokumentach, merytoryczna kontrola twierdzeń powoda odnośnie wysokości zadłużenia pozwanego i tak byłaby niemożliwa. W dokumentach tych nie tylko bowiem widnieją zupełnie inne kwoty, aniżeli dochodzone w niniejszej sprawie, ale nadto zadłużenie pozwanego oznaczone w samych dokumentach znacznie się od siebie różni

(zadłużenie wymienione w treści bankowego tytułu egzekucyjnego przekracza kilkakrotnie zadłużenie oznaczone w treści oświadczenia o wypowiedzeniu umowy). Uwadze Sądu nie umknęło również, że pełnomocnik powoda wskazał w pozwie, że w stosunku do pozwanego zostało wszczęte postępowanie egzekucyjne, na podstawie zaopatrzonego w klauzulę wykonalności bankowego tytułu egzekucyjnego, które jednak nie doprowadziło do wyegzekwowania należności stwierdzonej bankowym tytułem egzekucyjnym. Nie wiadomo natomiast, czy jakaś część należności została jednak wyegzekwowana, ale brak jest jakichkolwiek bliższych danych w tym zakresie, albowiem powód nie przedłożył żadnych dokumentów sporządzonych w toku postępowania egzekucyjnego.

Zasadności pozwu nie dowodzi przedłożony przez powoda, a wystawiony przez (...) Bank S.A. w dniu 16 listopada 2010 roku, bankowy tytuł egzekucyjny. W tytule tym ujęto zadłużenie pozwanego z tytułu umowy o kartę kredytową (...) Banku S.A, nie wskazano natomiast numeru umowy, a jedynie datę – 16 lipca 2008 roku. Kwota zadłużenia, na jaką opiewa ów tytuł nie jest jednak tożsama z kwotą zadłużenia dochodzoną przedmiotowym powództwem, a jednocześnie brak jest jakichkolwiek innych dokumentów, które wskazywałyby na sposób kształtowania się zadłużenia pozwanego (zwłaszcza z tytułu należności głównej) po dacie jego wystawienia. Nie wiadomo jednak czy i kiedy wniosek ten złożono u komornika i jakim okresie komornik prowadził ewentualne postępowanie. W tym zakresie powód nie zgłosił zresztą nawet żadnych twierdzeń faktycznych, które mogłyby zostać zweryfikowane przez Sąd orzekający w sprawie. Nadto podkreślenia wymaga, że powód nie załączył do akt sprawy żadnego dowodu wskazującego na to jakie raty pozwany w istocie spłacił, a jakie spłacone nie zostały i kiedy dokładnie poszczególne niespłacone raty były wymagalne, co już samo w sobie uniemożliwiało Sądowi zweryfikowanie, czy prawidłowo i za jaki okres pozwanemu naliczono odsetki umowne i karne. Niewątpliwie zaś to powód winien udowodnić wszelkie okoliczności związane z realizacją przedmiotowej umowy, w szczególności wykazać, że w ogóle zaszły okoliczności faktyczne skutkujące ustaleniem, że pozwany nie wywiązał się z jej postanowień. Wątpliwości

w tym zakresie nie mógłby rozwiązać również wspomniany wyżej bankowy tytuł egzekucyjny, nie jest on bowiem wystarczającym dowodem na aktualną wysokość roszczenia powoda. Na marginesie wskazać należy, iż kwota niespłaconej należności z tytułu umowy o kartę kredytową nr (...), wskazana na wypowiedzeniu umowy z dnia 8 czerwca 2009 roku wynosiła 23,30 zł tytułem niespłaconych Kwot Minimalnych oraz 205,96 zł tytułem niedozwolonego przekroczenia Limitu Karty oraz bieżąca Kwota Minimalna, której wysokości jednak nie wskazano i która nie wynika z żadnego z dokumentów przedłożonych przez powoda do akt sprawy. Natomiast w bte podano kwotę 819,02 zł, na jaką składa się sama kwota niespłaconej należności, bez uwzględnienia odsetek i kosztów, a zatem kwota ta przekracza prawie 4 krotnie wysokość należności z dnia wypowiedzenia umowy. Wobec powyższego, niemożliwym jest ustalenie i zweryfikowanie przez Sąd rzeczywistej wysokości zadłużenia.

Należy także zauważyć, że załączony przez powoda wyciąg z ksiąg funduszu sekurytyzacyjnego z dnia 13 kwietnia 2016 roku nie ma mocy prawnej dokumentu urzędowego, zatem nie stanowi on dowodu tego, co zostało w nim zaświadczone i nie korzysta ze szczególnych uprawnień procesowych co do jego mocy dowodowej w niniejszym procesie przeciwko konsumentowi. Jest to tzw. dokument prywatny, którego formalna moc dowodowa, jak stanowi art. 245 k.p.c., ogranicza

się do domniemania, że autor dokumentu złożył oświadczenie nim objęte. Tylko w takim zakresie dokument ten nie budzi wątpliwości Sądu. Materialna moc dowodowa tego dokumentu, bez poparcia go odpowiednimi dokumentami źródłowymi. Jednocześnie przypomnienia wymaga, że treść oświadczenia zawartego w dokumencie prywatnym nie jest objęta domniemaniem zgodności z prawdą zawartych w nim twierdzeń. Zatem dokument prywatny nie jest dowodem rzeczywistego stanu rzeczy (por. wyrok SN z dnia 25 września 1985 r., IV PR 200/85, OSNC 1986, nr 5, poz. 84).

W wyroku z dnia 11 lipca 2011 roku, wydanym w sprawie o sygn. akt P 1/10 (Dz.U. 2011, Nr 152, poz. 900), Trybunał Konstytucyjny orzekł bowiem, że art. 194 ustawy z dnia 27 maja 2004 r. o funduszach inwestycyjnych (Dz. U. 2004, Nr 146, poz. 1546 ze zm.) w części, w jakiej nadaje moc prawną dokumentu urzędowego księgom rachunkowym i wyciągom z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego w postępowaniu cywilnym prowadzonym wobec

konsumenta, jest niezgodny z art. 2, art. 32 ust. 1 zdanie pierwsze i art. 76 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej oraz nie jest niezgodny z art. 20 Konstytucji.

Trybunał Konstytucyjny oceniał część przepisu ustawy o funduszach inwestycyjnych, która nadaje księgom rachunkowym funduszu sekurytyzacyjnego oraz wyciągom z tych ksiąg moc prawną dokumentu urzędowego w postępowaniu cywilnym prowadzonym wobec konsumenta. Znaczenie art. 194 ustawy o funduszach inwestycyjnych polegało na zmianie reguł dowodowych w postępowaniu cywilnym. Konsument, pozwany przez fundusz sekurytyzacyjny, który kwestionował istnienie albo wysokość zobowiązania musiał wykazać, że nie jest dłużnikiem z tytułu zobowiązań nabytych przez fundusz sekurytyzacyjny i ujętych w jego księgach rachunkowych. Konsekwencją tego przywileju było pogorszenie sytuacji procesowej dłużnika, który musiał bronić się przed powództwem podmiotu wobec którego nie zaciągał zobowiązania. Gdyby wierzytelność nie została zbyta na rzecz funduszu, pierwotny wierzyciel występując z powództwem przeciwko dłużnikowi nie mógłby korzystać ze specjalnych uprawnień procesowych. W omawianym wyroku Trybunał stwierdził brak konstytucyjnie wartościowych argumentów uzasadniających utrzymywanie zakwestionowanego przywileju procesowego, wskazując, że uprzywilejowanie ksiąg rachunkowych funduszy sekurytyzacyjnych i wyciągów z tych ksiąg

w postępowaniu cywilnym prowadzi do naruszenia zarówno zasady równości stron w procesie cywilnym, jak i zasady sprawiedliwości społecznej wyrażonej

w art. 2 konstytucji, co jest rozwiązaniem sprzecznym z konstytucyjną zasadą polityki państwa wynikającą z art. 76 konstytucji - zasadą ochrony praw konsumentów. Przywilej funduszu sekurytyzacyjnego powodowa, bowiem umocnienie istniejącej z natury rzeczy przewagi wyspecjalizowanego podmiotu rynku kapitałowego wobec konsumenta. Konsekwentnie należy zatem uznać, że złożony przez powoda wyciąg z ksiąg funduszu z dnia 16 marca 2015 roku nie ma mocy prawnej dokumentu urzędowego w niniejszym procesie, w którym strona pozwana jest konsumentem, zatem nie stanowi on dowodu tego, co zostało w nim zaświadczone i nie korzysta ze szczególnych uprawnień procesowych co do jego mocy dowodowej.

Ponadto dowodu na wysokość zadłużenia pozwanego nie mógłby również stanowić wyciąg z elektronicznego załącznika nr 1 do wykazu wierzytelności odnoszący się do umowy z dnia 4 marca 2015 roku. Jest to tzw. dokument prywatny, którego formalna moc dowodowa, ogranicza się do domniemania, że zbywca (pierwotny wierzyciel) i nabywca złożyli oświadczenie nim objęte. Tylko w takim zakresie dokument ten nie budzi wątpliwości Sądu. Natomiast materialna moc dowodowa tego dokumentu bez poparcia go odpowiednimi dokumentami źródłowymi jest nikła. Jednocześnie przypomnienia wymaga, że treść oświadczenia zawartego w dokumencie prywatnym nie jest objęta domniemaniem zgodności z prawdą zawartych w nim twierdzeń. Zatem dokument prywatny nie jest dowodem rzeczywistego stanu rzeczy (por. wyrok SN z dnia 25 września 1985 r., IV PR 200/85, OSNC 1986, nr 5, poz. 84).

Zgodnie zaś z treścią przepisu art. 6 k.c., ciężar udowodnienia twierdzenia faktycznego spoczywa na tej stronie, która z tego twierdzenia wywodzi skutki prawne. W przedmiotowej sprawie to powód winien udowodnić, że nabył ze skutkiem prawnym wierzytelność względem pozwanego wynikającą z przedmiotowej umowy o kartę kredytową, i że pozwany powinien zapłacić mu należność w opisanej pozwem wysokości. Stosownie bowiem do treści art. 232 k.p.c. to strony są obowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne. Oznacza to, że obecnie Sąd nie jest odpowiedzialny za wynik postępowania dowodowego, a ryzyko nieudowodnienia podstawy faktycznej żądania ponosi powód. Wskazać przy tym należy, że obowiązujące przepisy (art. 207 § 6 k.p.c.) nakazują stronom postępowania przytaczanie okoliczności faktycznych i dowodów, co do zasady wraz z pierwszym pismem, w którym zajmuje stanowisko w sprawie (pozwie, odpowiedzi na pozew, sprzeciwie). Już zatem w treści pozwu powód winien niezwłocznie przedstawić wszelkie wnioski dowodowe i dowody na uzasadnienie swoich twierdzeń faktycznych (B. K., Rozważania o "braku zwłoki" jako podstawie uwzględnienia spóźnionego materiału procesowego na gruncie art. 207 § 6 oraz 217 § 2 k.p.c. Artykuł. S. P.. (...) -148). Wskazać bowiem należy, że § 2 art. 217 k.p.c. jasno wskazuje, że fakty i dowody winny być przytaczane „we właściwym czasie” pod rygorem ich pominięcia jako spóźnionych (por. Komentarz do art. 217 Kodeksu postępowania karnego: P. Telenga i inni, Kodeks postępowania cywilnego. Komentarz. WKP, 2012; T. Żyżnowski i inni, Kodeks postępowania karnego. Komentarz. Tom I. Artykuły 1-366. Lex, 2013; B. Karolczyk,

Rozważania o "braku zwłoki" jako podstawie uwzględnienia spóźnionego materiału procesowego na gruncie art. 207 § 6 oraz 217 § 2 k.p.c. Artykuł. St.Prawn. 2012/1/123-148).

Wskazać także należy iż także legitymacja czynna powoda budziła wątpliwości Sądu. Jak bowiem wcześniej wskazano, pozwany zawarł w dniu 16 lipca 2008 roku umowę o kartę kredytową z podmiotem (...) Bank S.A. z siedzibą w K., a zatem z innym podmiotem o innej nazwie i o odmiennym nr KRS, niż ten podmiot który wystawił bankowy tytuł egzekucyjny i który następnie przenosił wierzytelność na rzecz kolejnych pomiotów w niniejszej sprawie, na umowach przenoszących wierzytelność wskazano bowiem jako pierwotnego wierzyciela (...) Bank S.A. z siedzibą w W.. W sprawie zaś żadnym dokumentem nie wykazano, że podmiot ten nabył wierzytelność od pierwotnego wierzyciela pozwanego (...) Bank SA ((KRS (...)), nadto do poszczególnych umów mających dowodzić przenoszenie przedmiotowej wierzytelności nie dołączono załączników, które ponad wszelką wątpliwość wykazywałyby, że faktycznie wierzytelność dochodzona przedmiotowym powództwem była nimi objęta. Przy czym, co należy jeszcze raz podkreślić, w sprawie brak jest dowodów już na nabycie wierzytelności przez (...) Bank S.A. z siedzibą w W..

Podkreślić w tym miejscu należy, że powód będąc podmiotem, którego istotną działalnością jest skupowanie wierzytelności pieniężnych na dużą skalę, z uwagi na zakres prowadzonej działalności winien w sposób bezsporny wykazać, że nabył ze skutkiem prawnym określoną, konkretną wierzytelność, wobec wskazanej osoby. Natomiast z częściowych wyciągów z wykazów przenoszonych wierzytelności wynika, że wierzytelność względem pozwanego M. K. wynika z umowy podpisanej w dniu 24 lipca 2008 roku, a jedyną umowę o kartę kredytową załączoną do akt stanowi umowa podpisana w dniu 16 lipca 2008 roku brak jest zaś jakiegokolwiek dowodu na zawarcie umowy w dniu 24 lipca 2008 roku. Przypomnieć zaś w tym miejscu należy, że przedmiotowa sprawa rozpoznawana jest w trybie postępowania uproszczonego, w toku którego niedopuszczalna jest zmiana powództwa tak podmiotowa jak przedmiotowa.

Podkreślić wreszcie należy, że powód nie załączając do pozwu, jak również późniejszych pism procesowych żadnego dowodu potwierdzającego zasadność roszczenia tak co do zasady jak i wysokości, czy wreszcie nie stawiając się na terminie rozprawy tym samym praktycznie pozbawił się możliwości wykazania prawdziwości swoich twierdzeń.

W przedmiotowej sprawie Sąd wydał wyrok zaoczny, z uwagi na spełnienie przesłanek z art. 339 § 1 k.p.c. i art. 340 k.p.c. Wydanie wyroku zaocznego nie przesądzało jednak o uwzględnieniu powództwa.

Z przepisu art. 339 § 2 k.p.c. wynika bowiem, że sąd przyjmuje za prawdziwe twierdzenia powoda o okolicznościach faktycznych przytoczonych w pozwie lub w pismach procesowych doręczonych pozwanemu przed rozprawą, chyba, że budzą one uzasadnione wątpliwości albo zostały przytoczone w celu obejścia prawa. Przewidziane w przepisie art. 339 § 2 k.p.c. domniemanie prawdziwości twierdzeń powoda zastępuje postępowanie dowodowe tylko wówczas, gdy twierdzenia te nie budzą uzasadnionych wątpliwości.

W przedmiotowej sprawie twierdzenia faktyczne powoda budziły jednak uzasadnione wątpliwości Sądu w świetle dokumentów załączonych do pozwu.

Mając na uwadze powyższe rozważania, Sąd wydając w sprawie wyrok zaoczny oddalił powództwo w całości.